بررسی سنین تردید، تشخیص، استفاده از سمعک و مداخله در کودکان ناشنوا (سال ۱۳۸۴)

دکتر حسن عشایری I

***زهرا جعفری** II

سعید اسد ملایری III

چکیده

زمینه و هدف: هر چه کم‌شنوایی کودک در سن پایین‌تری تشخیص داده شود، فرصت بیش‌تری برای رشد و توسعه زبان طبیعی در اختیار خواهد بود. تاخیر در تشخیص کم‌شنوایی، رشد و توسعه زبان و گفتار، مهارت‌های اجتماعی، پیشرفت تحصیلی، وضعیت روانی و فرصت‌های شغلی در آینده را به شدت متاثر می‌کند. مطالعه حاضر، با هدف تعیین متوسط سنین تردید، تشخیص، استفاده از سمعک و مداخله در کودکان ناشنوا و مقایسه این کودکان در دو گروه با و بدون علایم پرخطر، صورت گرفت.

روش بررسی: مطالعه توصیفی ـ تحلیلی حاضر از تیر تا آذر ماه سال ۱۳۸٤ بر روی ۸٦ کودک ناشنوای دو طرفه زیر ٦ سال در مرکز توانبخشی شنوایی نیوشا در شهر تهران انجام شد. جمع‌آوری داده‌ها، با تکمیل پرسشنامه‌ای از طریق مصاحبه با والدین و مراجعه به پرونده پزشکی و توانبخشی کودکان صورت گرفت.

یافته‌ها: در این مطالعه، متوسط سن تردید به کم‌شنوایی، ۸/۹٦ ±۱۲/٦۱ سال، تشخیص کم‌شنوایی، ۹/۳۲ ± ۱۵/۳٤ سال، تجویز و تنظیم سمعک، ۱۱/۱۰±۲۰/٤۹ سال و مداخله، ۱۱/٦٤±۲۲/۳۳ سال بدست آمد، که از لحاظ آماری تفاوت معنی‌داری بین آنها وجود داشت. ٤۷/۷۰٪ کودکان در گروه پرخطر قرار داشتند و از لحاظ آماری بین آنها و کودکان بدون این علایم در متوسط سنین مورد مطالعه، تفاوت معنی‌داری وجود نداشت. در بین بیماری‌های دوران نوزادی، ابتلا به زردی، بالاترین میزان را داشت(٤۰/۷۰٪)، ٤ مورد مننژیت و ٦ مورد ابتلا به سرخک نیز مشاهده گردید. ٤۱/۹۰٪ والدین، ازدواج فامیلی درجه اول و ۱٤/۰٪ ازدواج فامیلی درجه دوم داشتند. پس از تردید به کم‌شنوایی، در اکثر موارد، برای اولین بار به پزشک(۵۷/۰٪) و سپس به شنوایی‌سنج(۳۷/۲۰٪)، گفتار درمان(۲/۳۰٪) و دیگر متخصصین(۳/۵۰٪) مراجعه شده بود. وضعیت اقتصادی خانواده‌ها، بر متوسط سنین تشخیص، تجویز و تنظیم سمعک و مداخله، تاثیر قابل توجهی داشت.

نتیجه‌گیری: اگرچه نسبت به مطالعه قبلی انجام شده در ایران(۲۰۰۲)، بهبود قابل توجهی در متوسط سنین تردید، تشخیص، تقویت و مداخله کم‌شنوایی به چشم می‌خورد، اما هنوز بین این مقادیر و سنین توصیه شده از سوی کمیته مشترک شنوایی کودکان(JCIH، ۲۰۰۰)، تفاوت قابل توجهی وجود دارد.

کلیدواژه‌ها: ۱ – تردید ۲ – تشخیص ۳ – تقویت ۴ – مداخله ۵ – عوامل پرخطر

تاریخ دریافت: ۸۵/۲/۳، **تاریخ پذیرش:** ۸۵/۷/۱۰

مقدمه

تاخیر در تشخیص کم‌شنوایی در کودکان، تاثیرات شدیدی بر رشد و توسعه زبان و گفتار، مهارت‌های اجتماعی، پیشرفت تحصیلی، وضعیت روانی و فرصت‌های شغلی در آینده و همچنین تاثیرات نامطلوبی بر اعضای خانواده دارد.

I) استاد و متخصص اعصاب و روانپزشک، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی ـ درمانی ایران، تهران، ایران.

II) مربی و عضو هیأت علمی گروه علوم پایه و دانشجوی دکترای علوم اعصاب‌شناختی، اوین، خیابان کودکیار، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران(*مؤلف مسؤول).

III) کارشناس ارشد شنوایی شناسی.